Veckokrönika från Sverige

Specielit meddelad denna tidning genom Svensk-Amerikanska Pressbyrån i Stockholm.

Nu ha vi riksdagen i full gång och med friskt lif föres debatter mellan civilministern grefve Hamilton och redaktör Branting och bravorop och skratt utebli icke å någondera hållet. Branting försöker sprida ljus öfver sommarens stora evenement, storstrejken, och på samma gång nedgöra regeringens handlingssätt och hållning under denna minnesrika period i Sveriges kulturhistoria. Herr Branting tycker att det är högst märkligt, att man icke här, som rundt om i världen undersöker hvad som är den förnämsta orsaken till de sociala missförhållandena och de finansiella svårigheterna. Med anledning af chefens för generalstaben yttrande 1903, att i den mån landets tillgångar ökas, så måste försvarsplanen ställa större kraf på tillgångarna, fruktar Branting, att Sverige till slut blir ett befästat hus. Konung Gustaf yttrade emellertid nyligen till en riksdagsman, att i tider som de närvarande, då den enskilde medborgaren måste inskränka sina utgifter och lefva så sparsamt som möjligt, tillkommer det, enligt konungens mening, staten att iakttaga största möjliga sparsamhet. "Ett försvar måste vi ju ha, därom äro vi ju alla ense", menade konungen, "men detta måste afpassas efter våra ekonomiska förhållanden. Komma bättre tider, så torde nog herrarna få bereda sig på större kraf på försvaret, men", slutade han, "till dess må vi inskränka oss till det nödvändigaste".

Men så tycker herr Branting att militarismen inte ändå är det värsta, han menar då försvaret mot eventuella inkräktare utifrån och så får regeringen på huden för värnpliktsarméns mobilisering för orôningens upprätthållande under strejken, en åtgärd, som han finner alldeles obehöflig. Men på detta svarar civilministern, att regeringen alltid haft förtroende för arbetarne, och att de uppförde sig väl under strejken, men hedern är deras och inte herr Brantings, menade civilministern.

*

Men under det nu herrar riksdagsmän söka bringa ljus i landets olika förhållanden och de motsatta partierna allt mer och mer ilskna till mot hvarandra, så stå vi andra och vänta på att få se, åtminstone den yttersta svansspetsen af den i Johannesburg i Sydafrika af professor Drake upptäckta nya kometen. Här i Stockholm har den varit synnerligen onådig oaktadt folk inte skydde att ge sig väg ut i den frostkalla vinteraftonens klara mänsken för att upptäcka den. Icke ens i refraktorn på observatoriet i Stockholm lyckades man fånga in honom riktigt. Endast en svag strimma skönjdes. Men på Uppsala observatorium hade man något bättre tur. Där kunde man se att svansen sken starkt gulröd och hade en längd af tio grader. — I Västerås kilade en stark och lysande eldkula öfver den stjärnklara himmelen med en meteors hastighet. Västerborna nämna inte ett ord om svansen, därtill äro de för blyga, men de säga, att eldkulan var större än månen, och när den gick ned uppstod en praktfull reflex af hvita och röda flammor, som efterföljdes af ett norrskensliknande fenomen. Det samma säga vi i Södertälje, där eder korrespondent för närvarande uppehåller sig, men i Sköfde, kan ni tänka er — där drog han fram med förfärande fart mellan solen och jorden som en stor rödgul boll med en lång, ehuru ej synnerligen bred, flera grader lång svans, en synnerligen vacker och intressant företeelse.

*

Men om de vid det svenska kolmbolagets fabrik å Lidingön, haft tid att iakttaga kometens gång och svans, det tror jag knappast, ty där hålla de på i värsta fart med att uppföra smältugnar och insätta maskiner och i slutet af februari anser man sig kunna smälta 100 kg i hvarje ugn. Maskinerna äro särskildt konstruerade för denna anläggning, och man lär beräkna produktionen till 4 a 5 gram rent radiumpreparat årligen, hvilket lär anses som en betydande kvantitet i jämförelse med hvad i andra länder produceras. Om nu bara den där radiumfabriken ville hålla i sig. Och måtte äfven det märkliga uppsving som förspörjes för industrien vid Holmers mekaniska verkstad i Nynäshamn i och för underhandling tänka er, att den på senare tiden erhållit beställningar från Ryssland på sågverksmaskiner i värde uppgående till 300,000 kr. Dessutom har det ingått stora beställningar från hela landet, äfvensom från Finland, England och Holland, hvarför verkstaden måste fördubbla sin arbetsstyrka. Verkstaden har nu eget kontor i Riga, och egen resande i Ryssland. Under de senaste månaderna hafva flera af Rysslands större sågverksägare besökt Nyårshamn i och för underhandling med verkstaden om afsevärdt stora leveranser.

*

Och så kanske vi ha att snart förvänta ett märkligare uppsving för de rösträttsyrkande kvinnorna i Sverige. Inom kort lär ju en norsk kvinlig yrkesinspektör och stadsfullmäktig komma till Stockholm. Då slippa herrarne att se sådana räkningar som "polerat ett bord" eller "målat en skänk" eller "satt in ett spegelglas" eller "inramat en tafla" eller "satt en trissa under en emmastol", ty då kommer lilla frun att själf utföra allt hvad till reparationer hör. Hon kommer att själf kunna stoppa sina madrasser, madrassera sina soffor, tapetsera sin boudoir, spika på sina mattor, sätta upp sina gardiner, spika ihop en låda, skära ett glas, kitta en glasruta, sätta glas i en ram, m. m. Och allt det där är meningen att hon skall få lära i den föreslagna yrkesskolan. Tänk, hvad besparingar det skall bli för de äkta männen, så nog vore det väl skäl, att herrarne samt och synnerligen understödde ett dylikt företag och att nästa donator skänkte 100,000 kronor till verkstäder vid en eventuell kvinnlig yrkesskola. — Bara inte fruarna, som alltid lära vara knepiga, efter väl förrättade reparationer i hemmet, själfva komme att yrka på dryg betalning!

A.L—r.

Stockholm den 29 jan. 1910.

VÄNSKAP OCH KÄRLEK.

På hemvägen från en jagttur måste jag i den lilla byn Los Pinos i Mexiko invänta ett sydgående tåg, som var en timma försenadt. Jag satt ute på hotellets lilla veranda, diskuterande lifvets små förtretligheter med hotellvärden TelemachusHicks

Under samtalets lopp frågade jag honom hvad det var för ett vilddjur, som en gång i tiden hade förstört hans venstra öra.

— Detta öra är en påminnelse om uppriktig vänskap.

— En olyckshändelse? frågade jag.

— Ingen vänskap är en olyckshändelse, svarade Telemachus. Men har ni lust, skall jag berätta för er, hur det gick till.

Jag hade en gång en vän som hette Paisley Fish. I sju år hade vi delat godt och ondt med hvarandra, sökt efter guld, ryktat våra husdjur tillsammans, byggt små hyddor och tagit fotografier. Jag trodde aldrig att det skulle komma någon fnurra på tråden mellan mig och Paisley Fish, ty så goda vänner voro vi.

Men så en vacker sommardag galopperade jag och Paisley in genom San Andreas-fjällen för att ta oss en månads fritt. Vi stötte på denna lilla vackra by här och vi tyckte rent af att den genomflödades af mjölk och honung. Den hade ett par gator, hus och höns och en liten restaurant och det var nog åt oss.

Då vi satt oss till aftonbordet kommer enkan Jessup in med en pudding och en stek lefver.

Nåja, det var en kvinna, som kunnat få en att glömma allt det onda i denna världen. Hon var så mild och så öm, att en istapp måste bli varm om hjärtat.

Hon pratade med oss om klimatet och byns historia och saknaden af fårkött och till slut ville hon veta hvarifrån vi kommo.

— Spring Valley säger jag.

— Big Spring Valley, tillägger Paisley med munnen full af mat.

Det var första tecknet på att den gamla vänskapen mellan mig och Paisley Fish hade rubbats. Han visste att jag hatade pratmakare, och ändå kommer han midt under samtalet med sina förbättringar och tillägg. På kartan stod det ju Big Spring Valley, men jag hade då hört honom kalla det Spring Valley tusentals gånger.

Utan att säga något vidare gingo vi och satte oss på järnvägslinien. Vi hade varit kompanjoner så länge, att vi så innerligt väl förstodo hvarsom försiggick inom oss.

— Jaha, säger jag, det kan nog vara bra. Men jag antar också, att du inte förundrar dig öfver om jag öfvertalar änkan att förändra sitt namn till Hicks, och det är nog därför bäst du frågar efter om man får lof att bära skaftstöflarna öfver eller under byxorna vid vigseln.

Och så fortsätter jag att tala förstånd med Paisley, förklarar att ingen af oss kunde rå för att hennes många behag hade tändt en prärielbrand i våra förtorkade hjärtan och att en af oss måste försöka släcka den, när det visade sig, att änkans hjärta stod i lågor för den andre. Jag lofvade att jag aldrig skulle kurtisera henne, utom då Paisley var närvarande, och därmed menade jag att vår gamla vänskap icke behöfde stranda på kärlekens farliga undervattensskär.

— Du har rätt, säger Paisley och fattade min hand. Jag vill göra dig samma tjänst, säger han. Och vi vilja fortfarande vara vänner, antingen vi nu vinna eller förlora.

Vid sidan af fru Jessups lilla restaurant stod en bänk under ett träd och där brukade hon sitta hvar afton sedan det sydgående tåget hade gått och där brukade äfven jag ochPaisley samlas för att göra vår uppvaktning för den dam, som vi hade utvalt.

En afton kom jag några minuter före Paisley. Fru Jessup hade en nystruken, ljusröd bomullskjol på sig och var vackrare än någonsin. I bokarne sjöngo bofinkarne och rödstjärterna och alla hvad de nu heta, alla dessa skogens fjäderprydda insekter Och månen hade infunnit sig på den del af himlen, där den hörde hemma.

Men plötsligt hörde jag något mjukt vid min vänstra sida. Fru Jessup hade smugit sig litet närmare.

— Äh, hr Hicks, sade hon, när man är ensam i världen, känner man det då icke tungt en afton som denna?

Jag reste mig genast upp från bänken.

— Ursäkta, min fru, sade jag, men jag måste vänta till Paisley kommer innan jag kan låtsa som jag hörde på en fråga som denna.

Och så förklarade jag för henne, hurusom vi två hade varit vänner i godt och ondt och hurusom vi kommit öfverens om att icke uppföra oss okollegialt mot hvarandra i allt som angick den sentimentala sidan af lifvet.

Fru Jessup lätsades allvarligt tänka öfver saken en liten stund, men så började hon prata igen och hon skrattade till och med då Paisley kom.

Vi hade valt olika system för belägringen af enkans hjärta. Paisley berättade långa, spännande historier, som han måste ha hört eller läst någonstans, men som han alltid sade att han varit med om.

Men här skall jag gifva er mitt eget recept på hur man skall bära sig åt för att få en kvinna att byta ut sitt namn mot det, som en själf burit under alla år. Lär er hur ni skall taga hennes hand och hålla den. Men gör det försiktigt och på det riktiga sättet! Har ni någonsin sett en man smyga sig ut på bakgården och plocka upp en sten för att kasta den på en gammal katt, som sitter på trädgårdsmuren och blänger på er?

Han låtsas som om han ingenting har i handen och att katten inte ser honom och han inte katten. Det är planen. Låt henne inte märka, att ni tror hon vet att ni håller hennes hand i er.

Sådan var min taktik, och Paisley kunde gärna ha sparat alla sina röfvarhistorier.

En kväll, då jag kom en god stund tidigare till bänken än Paisley, glömde jag mitt löfte så till vida att jag frågade fru Jessup, om hon icke tyckte att "H" var lättare att skrifva än ett "J".

I nästa sekund höll hennes hufvud på att förstöra oleanderblomman i mitt knapphål och jag böjde mig fram och — men jag gjorde det inte.

— Om ni inte har något emot det, säger jag och reser mig, så vänta vi tills Paisley kommer innan vi gå vidare. Jag har aldrig brutit min vänskap och det här är inte rätt.

— Hr Hicks, säger fru Jessup och ser så underligt på mig i halfmörkret om det inte vore för en sak skulle jag be er gå er väg och aldrig visa er i mitt hus.

— Och hvad är det, min fru, frågar jag.

— Ni är en alltför hederlig vän för att icke bli en bra äkta man, säger hon.

Om fem minuter satt Paisley vid fru Jessups andra sida.

— År 1898 var jag i Silver City, började han, och här såg jag Jim Bartholomeus bita af örat på en kines på grund af en blomstrande...

Jag hade nämligen upptagit förhandlingarna med fru Jessup precis på samma punkt, där vi slutat.

— Fru Jessup har beslutat sig för en namnförändring — hon ämnar nämligen kalla sig Hicks, säger jag.

Paisley stönar högt.

— Lem, säger han, vi ha varit vänner i 7 år. Vill du göra mig den tjänsten att icke kyssa fru Jessup — alltför mycket.

Jag lofvade honom det. Men jag såg, att han icke mådde riktigt bra, medan vi tre den kvällen sutto tillsammans på bänken. Han knorrade också upprepade gånger öfver att jag lade armen om hennes lif eller tillät henne att lägga hufvudet på min axel.

Till sist förlorade hon tålamodet och sade skarpt till honom, att hon hoppades han förstod, att han ingenting, absolut ingenting, hade att säga i denna sak.

Nåväl! En månad därefter gifte vi oss i metodistkyrkan i Los Pinos och hela staden hade stängt sina affärer för att se på föreställningen. Då vi ställt fram oss och prästen slagit upp boken, ser jag mig om och saknar Paisley.

— Paisley är inte här, säger jag. Vi äro tvungna att vänta på Paisley.

Fru Jessups ögon började spruta eld; men presten afbröt ceremonien i enlighet med min önskan.

Efter fem minuters väntan kom Paisley galopperande uppför kyrkobacken, medan han drog på sig manschetterna. Han förklarade, att stadens enda manufakturhandlare hade stängt sin butik i dag och att Paisley hade varit tvungen att bryta sig in genom fönstret för att få tag i det han behöfde.

Efter bröllopsfesten gratulerade mig Paisley och sade, att jag hade uppträdt hederligt mot honom och att han var stolt öfver att få kalla mig sin vän.

Prästen hade ett ledigt hus och där skulle vi tillbringa natten; nästa dag skulle vi draga på bröllopsresa till El Vaso.

Kl. 10 på kvällen sitter jag ute och luftar mig på trappan, medan fru Hicks styr och ställer därinne. Jag satt där visst en timmes tid och såg på månen och tänkte på gamla dagar.

Ändtligen hör jag fru Hicks säga därinifrån:

— Kommer du inte in i kväll, Lem?

— Du store, säger jag och rusar upp. Tänk, sitter jag inte här och väntar på gamle Paisley?

Men då jag kommit så långt, fortsatte Telemachus Hicks, trodde jag, att någon hade skjutit vänstra örat af mig med en revolver af grof kåliber. Men det visade sig, att det bara var ett litet slag af ett kvastskaft i fru Hicks hand. Och sedan dess har mitt öra varit så, som det nu ser ut.

SOLDATEN GUSTAF FLINK.

Historisk berättelse.

Till bonden Sven Bryngelsons gård i Ljungby socken i Södra Möre härad i Småland ankom en dag i slutet af augusti månad 1656 en ung soldat som kallade sig Gustaf Flink. Den unge krigsmannen berättade, att han deltagit i den polska fejden, men efter det ärorika tredagarsslaget vid Varschau, tillsammans med flera tusen andra soldater, blifvit hemförlofvad och önskade nu den unge krigaren erhålla tjänst på gården, till dess att konungen åter kallade honom till vapen.

Sven Bryngelson satt med sitt folk till bords vid soldatens inträde i stugan. Han lyfte upp sitt gråa hufvud och mönstrade Flink från topp till tå.

— Nog ser jag, att du bär krigares dräkt, sade han med ett visst tvifvel i ton och blick, men så späd och vek, som du ser ut, har du nog icke gjort stor skada i tartar- och polackhoparna.

— Ah, käre far, svarade den unge soldaten muntert, man bör ej så hastigt döma hund efter håren. Så späd jag än ser ut, har dock mer än en polack fått bita i gräset för mitt vapen. Men en bit mat skulle smaka bra just nu, kära mor, och nu vill jag i arbetet här på gården visa, att jag äfven där duger något till.

Snart satt Gustaf Flink till bords med det öfriga husfolket och åt af den enkla anrättningen med frisk aptit, under det han lifligt skildrade krigets både fasor och ära och hur väl de svenska gossarna hade skött sig i det ärofulla slaget vid Varschau.

Den unge soldaten fick emellertid stanna på gården och skötte sitt arbete till husbondens fulla belåtenhet. Flink hette han och flink var han, mun gällde det arbeten, som kräfde någon större kroppsstyrka, räckte dock hans krafter icke till, ty han såg ut, sade mor Bryngelson, mera som en förklädd mö än som en barsker krigare, därtill var han så anständig i tal och skick, hvarken söp eller svor, som knektafolk eljest plär göra.

En dag fram på hösten fick Gustaf Flink i uppdrag att köra till kvarnen med säd. Han for tidigt på morgonen ena dagen, men återkom till gården först sent på kvällen nästföljande dag.

Något orolig mötte honom husbonden ett stycke på vägen.

Soldaten var blek och ytterst sjuk, då han med mjöllasset mötte sin husbonde.

— Det ser ut, som jag kommit ut för något ondt på vägen genom skogen, sade Flink, sedan han hälsat Sven Bryngelsson.

— Jag började också frukta det värsta, svarade bonden, under det han nästan ängsligt betrakta sin dräng, men du är ju blek som döden och ser ut som skulle du hvilket ögonblick som helst stryka åt.

— Så är det också, käre far.Då jag kom ett stycke in i skogen, kom jag fast för något underligt. Jag hörde först ett stycke från vägen ett svagt kvidande alldeles som det svaga skriet från ett nyfödt barn. Jag band genast hästen och skyndade allt hvad jag förmådde åt det håll, hvarifrån skriet kom. Efter en lång stunds spring och sökande än hit än dit, fann jag inne i ett busksnår ett, som det vill synas, nyfödt gossebarn..

— Ah! utropade bonden häpen. Kanske trollen varit framme och bytt bort någon trollunge mot ett kristet barn. Men du rörde väl aldrig vid sattyget.

— Jo, käre far. Jag tog det till och med med mig. Se, här är det! Icke kunde jag väl låta ungen ligga kvar i skogen för att uppätas af vargar och räfvar. Men låt oss skynda på hem, käre far. Kära mor sofver väl, och nu måste hon up och taga hand om ungen

Det blef om en stund stor uppståndelse i gården. Såväl bonden som hans hustru stodo villrådiga, hvad de skulle företaga med hittebarnet, och det värsta af allt var, att de icke kunde bli fullt kloka med, huruvida barnet var ett kristet sådant eller ett af trollen utlagt barn, som i så fall ovillkorligen skulle medföra olyckor af mångahanda slag. Men soldaten bad så bevekande bonden och hans hustru att taga sig an den lille, och han varnade äfven för att förskjuta honom, ty om det nu vore ett trollbarn, menade han, kunde trollen hämnas förfärligt, om det åter utsattes i skogen, men fick det kristet dop, vore all trolldomsmakt borta.

Men mötet med trollbarnet i skogen tog dock soldaten så hårdt, att han insjuknade och låg till sängs i flera veckor.

Det var fram vid jultiden. Mor i huset och pigorna rustade med all ifver med bak och brygd. Gustaf Flink satt vid den flammande eldbrasan och täljde på en träsko, då dörren öppnades och en lång reslig soldat med ärrigt och krutsprängt ansikte inträdde hälsande Guds fred.

Men knappt hade han fäst sin blick på den unge soldaten vid eldbrasan, förr än han med ett egendomligt drag i det sträfva ansiktet utropade:

— Så fann jag dig till sist, min käre Gustaf Flink! Dig har jag länge sökt.

Ynglingen darrade märkbart vid dessa ord och blickade ängsligt omkring sig sökande en möjlighet att undkomma sin vapenbbroder.

— Se inte så förskräckt ut, min gamle krigsbuss, sade soldaten leende, under det han steg fram och räckte Gustaf sin hand. Vi har kamperat tillsammans på Polens slagfält, vi skola också hädanefter vara trogna vänner och minst af allt vill jag se dig, en kunglig majestäts man, gå här och tjäna bönder för en mager matbit.

Sven Bryngelsson, som såg sin drängs förskrämda min och blick ansåg nu tiden inne att ingripa och vändande sig till främlingen sade han:

— Kommer du i konungens ärende för att hämta Gustaf Flink, då måste han följa dig, men annars är han i mitt bröd och står äfven under skydd.

— Så säger du, bonde, svarade soldaten spotskt, men nu vill jag att Gustaf följer mig. Jag har sökt honom öfver snart sagt hela Småland och lämnar honom ej så lätt nu.

Gustaf Flink hade rest sig upp och tillkastade sin vapenbroder en bedjande blick.

— Kom med ut ett slag, sade soldaten, du får sedan stanna här, tills jag återkommer; men jag måste tala ett ord med dig mellan fyra ögon.

Gustaf lydde viljelöst. Det sågs af en hvar, att den äldre soldaten ägde en makt öfver den yngre, som denne ej förmådde göra sig fri från och att något heligt förhållande, som ej tålde dagsljuset, stod dem emellan

Efter en stund återkom Gustaf Flink och intog sin plats vid brasan, men hans kind var lika hvit som snön därute, och sedan han en stund stirrat in i brasan, brast han ut i hajdlös gråt.

— Men, barn, hvad går åt dig? Du bär dig åt som vore det den lede själf, som varit åt dig i kväll, sade bondhustrun, ej utan bäfvande ängslan, under det hon vänligt klappade Gustaf på skldran.

— Ja, kära mor, den soldat, som nyss lämnade oss, är icke stort bättre än den lede, svarade Gustaf Flink mellan tårarna.

Efter en stund bad han bondhustrun följa med sig upp i kammaren. Han hade något viktigt att meddela henne.

— Jag är, sade den unge soldaten, sedan han blifvit ensam med bondhustrun, ingen riktig soldat. Jag är en — kvinna. Det barn, jag förde med mig från skogen, är jag moder till, och fadern är den usling, som i kväll besökt mig. I sorg öfver min trolofvades död för två år sedan klädde jag mig till karl och gick vid polska fejdens början ut i kriget för att dö, men döden, som jag sökte, kom ej, men väl vanäran, ty han, den lede korpral Kula, upptäckte en gång att jag var af kvinnokön, och sedan var jag såld under den uslingen.

Nu vill han åter draga mig med sig, men nu har jag för er, kära mor, bekänt min skam och vanära. Sänd nu efter fogden, jag vill hellre bli tagen af honom än åter i Kulas våld.

— — —

Någon tid därefter stod den till soldat förklädda kvinnan inför Södra Möres härdsrätt, Men tack vare greve Per Brahes ingripande, blef hon i betraktande af de tjänster, hon gjort fäderneslandet som en tapper och modig soldat, icke allenast befriad från straff utan därtill ett frikostigt underhåll af grefve Brahe för sig och sitt barn.

Skratt och spratt

Europeisk anekdot om Taft.

Förenta Staternas president, mr Taft, har, som bekant, en mäkta diger kroppshydda. Under en af sina resor under valkampanjen bodde han en gång i ett hus, som var ganska skralt uppfördt. Då Taft gick af och an i sitt rum, skakade hela byggnaden under hans steg, och när han gick till sängs, föll botten ur sängen, så att den berömde herrn ramlade i golfvet. Hans värd skyndade till hans dörr vid bullret, knackade och frågade, om hans hjälp behöfdes.

— Äh, jag är all right, svarade Taft lugnt; men om ni inte finner mig här i morgon bittida, så var snäll och leta efter mig i källaren!

Den tankspridde professorn.

Professorn satte sig i barberarens stol och antog en min af djupaste begrundande.

— Skall håret klippas?

— Ja, tack!

Barberaren klippte håret.

— Vill ni ha det tvättadt?

— Ja, tack!

Han fick sin tvagning.

— Skall jag raka er också?

— Hm — ja!

Rakningen försiggick.

— Massage?

Professorn nickade jakande och fick sin masage.

Barberaren tog bort handduken och professorn reste sig samt tog mekaniskt emot räkningen.

— Hvad är det här?

— Er räkning, min herre.

— Min räkning?

— Ja visst, hårklippning, schamponering, rakning och massage.

Professorn tog sig öfver pannan.

— Har jag fått allt det där?

— Ja visst!

— Det är besynnerligt — mycket besynnerligt! Ett häpnadsväckande filosofiskt fenomen!

— Hvad är det som är besynnerligt? frågade barberaren förargad.

Professorn tog fram en liten smal aflång ask ur sin innerficka.

— Jo, människotankens verkningar. Jag gick in här för att få min rakknif slipad.

Det lyckades.

— Om vi blott kunde väcka upp henne från detta dvalliknande tillstånd, sade doktorn, vändande sig med bekymrad blick från patienten, blefve det litet hopp. Om vi kunde förmå henne att tala, vore mycket vunnet, och hon skulle möjligen kunna räddas.

Han lutade sig öfver den äkta mannen, som knäböjde vid sängen, berrande sitt förtviflade ansikte i sängtäcket.

— Ni förstår ju henne så väl, fortsatte läkaren: Kan ni inte säga eller göra någonting, som kunde väcka upp henne ur denna kvala? Finns det verkligen ingenting, ni kan göra för att väcka henne?

En stråle af hopp lyste i mannens bleka ansikte. Utan att säga ett ord reste han sig och lämnade huset.

Det var midnatt. De, som vakade vid sängen, hörde, hur regnet smattrade mot fönsterblecket, och hur vinden riste och slet i det gamla husets knutar. Utanför på trottoaren hördes fotsteg. Nästa minut nådde dem ljudet af en nyckel, som fumlade och osäkert sattes i nyckelhålet på dörren Den sjukas hufvud, som rastlöst kastades af och an på kudden, stannade plötsligt. Hon tycktes lyssna.

Dörren där nere öppnades och osäkra steg trefvade i förstugan. Den äkta mannen inträdde nu i det svagt upplysta rummet och kände sig väg fram mellan stolarne. Den sjuka hustruns ögon öppnades. Hennes läppar rörde sig till försök att tala, och så kom det med den vanliga skärpan i rösten:

— John, ditt kräk, har du nu återigen varit ute och suddat hela natten!

En lättnadens suck undslapp alla, som hörde det. Man visste nu, att den sjuka var räddad.

En lax med ambition. — Se så röd och vacker, sa' fiskhandlaren, i det han fiskar upp ett stycke lax.

— Ja, svarade kunden, den rodnar öfver ert oförskämda pris.

*

Kinkig fråga. Lille Karl Erik: — Säg mig, mamma, är jag verkligen född i november?

— Mamma: — Ja, min gosse.

Lille Karl Erik: — Ja, men mamma, då ä' ju storken i Afrika.

*

Bulvanen. — Handlanden Växelman är ett slughufvud. När kunderna beklaga sig, skjuter han alltid skulden på bokhållaren.

— Och det är den nöjd med?

— Ja, ser du, han har ingen.

*

Mycket troligt. Anderson: — Hör du, Petterson, hvad säger du egentligen till din hustru, när du kommer hem fram på småtimmarna?

Petterson: — Jag säger bara god afton, resten säger hon.

*

Självkännedom. Någon frågade en ung dam, om det fanns många vackra flickor i den stad, där hon bodde, hvarpå hon helt oskyldigt svarade:

— Nej, för närvarande äro vi icke fler än sex!

*

Underbarnet. Lille Olle anses som ett underbarn. Häromdagen frågade han:

— Mamma, får jag en naken trådrulle?

— Inte ska' man säga: en naken trådrulle. En tom trådrulle heter det.

— Men mamma, den är väl naken, när den inte har — en tråd på sig.

*

Den medvetslöse krigaren. En sårad engelsk soldat bäres af två sjukvårdssoldater till ambulansen. Den ene bäraren aflägger rapport:

— Svårt sårad i hufvudet, åtföljdt af medvetslöshet.

— Hvad har ni vidtagit för åtgärder? frågade läkaren.

— Jag förband såret och gaf honom en klunk whisky, ljöd svaret.

— Whisky? hur kan en medvetslös människa dricka whisky?

— Det vet jag inte, men han bad själf om det.

*

Närgången fråga. Frun: — Hvad skulle Karin vilja ge för att ha ett sådant hår som mitt?

Karin: — Jag vet inte så noga. Hvad har frun gifvit själf?

Bekännelser. Fästmannen: — Om du visste hur nervös jag var, när jag anhöll om din hand — — —

Fästmön: — Mera nervös än jag var innan du friade — kunde du då inte ha varit.

Den bästa tuggtobak fabricerad

Copenhagen-Snus

varar längre och lämnar en mera behaglig smak än något annat slags tuggtobak.

Öfverlägsenheten af COPENHAGEN SNUS är tydlig genom det faktum, att för mera än ett hundra år har det efterhärmats mer än alla andra snussorter tillsammans.

10c per box öfverallt

10c per box öfverallt

Om COPENHAGEN-SNUSET ej erhålles i butikerna i Edert grannskap, skola vi sända Eder en box vid emottagandet af 10c.

National Snuff Co., Limited

900 ST. ANTOINE STREET, MONTREAL. 2

SMOKE 1912 CIGARS

NÄR NI ÖNSKAR EN GOD CIGARR, BEGÄR DÅ 1912 CIGARREN. DENNA CIGARR ÄR TILLVERKAD AF DEN BÄSTA TOBAK. FÖRSTKLASSIG I ALLA AFSEEN DEN.

Prenumerera på

FREE PRESS

vestra Canadas största engelska dagliga tidning och Winnipegs ledande nyhetstidning. Dess valspråk är "frihet i handel, frihet i religion, jämlikhet i borgerliga rättigheter". Morgonupplagan kostar 50c. pr. månad, aftonupplagan 25c.pr månad. Den ägnar skandinaverna särskild nyhetsafdelning under rubriken "Scandinavian News", redigerad af C. Albin Jones.

J. D. McArthur Co., Ltd.

Cor. Higgins & Princess TEL. 5060 Winnipeg, Man.

VIRKE, FÖNSTERRAMAR, DÖRRAR ETC., ETC.

SÄLJA I PARTI OCH MINUT SÅVÄL SOM HELA VAGNSLASTER.

Northern Crown Bank

En vesterns bank för vesterns folk

Hufvudkontor Winnipeg. Auktoriseradt kapital 6,000,000

Börja ett eget sparbankskonto vid årsskiftet. Det är enda vägen till framgång. Hvarje dollar i sparbanksdeposition växer stadigt genom räntan. Vi betala ränta på alla depositioner å minst en dollar.

Filial: Hörnet af Nena och William gatorna